

[Poul Sørensen.]

altså det samme — at arbejdsløshedskasserne skal præstere at klare en administration af 64 landsomfattende kasser og mere end 3 700 afdelinger, må man i et moderne samfund have lov til at spørge sig selv, om dette kan være rigtigt. Det er det spørgsmål, vi stiller, og det kan ikke nytte at prøve på at skyde os i skoene, at vi af den grund ikke ønsker at være baggrund for et demokrati, eller hvad det ellers var, den højtærede minister sagde. Jeg tilbageviser denne påstand som denne sag ganske uvedkommende.

Med hensyn til spørgsmålet om kassernes ledelse — lad mig føje det til — har jeg hidtil forsvaret den hidtil gældende ordning. Jeg skal ikke nægte, at efter at jeg i de sidste år har set, hvor forstokket — vil jeg gerne sige — kassernes ledelse har mødt enhver ny tanke, er jeg i dag mindre sikker på, om en nyordning kan føres igennem, hvis man overhovedet ikke vil vige fra det synspunkt, man her har anlagt.

Vi kan vel ikke få mere at vide om disse ting, det gør jeg mig ikke forhåbning om. Skulle man kunne få det, hører jeg meget gerne efter; men jeg må sige, at det, der foreligger for mig i dag, synes mig at være et meget usikkert grundlag for sagens behandling, men vi vil selvfølgelig lytte med interesse til det, der vil ske i udvalget, og deltage i arbejdet dér.

Aage Fogh: Jeg forstår ikke rigtig, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen stiller sig så uforstående over for den forskydning, der sker for de kvindelige arbejdere og for metalarbejderne. Forholdet er ganske simpelt det, at kvinderne ikke er forsørgere i ret stor udstrækning, og efter det foreliggende lovforslag gennemfører vi den regel, at alle såkaldte socialt prægede tilskud bliver dækket med 75 pct. for alle foreninger. Efter den ordning, der gælder i dag, var det således, at kun de kasser, der blev anerkendt som nødstedte kasser, fik dækning for socialt prægede udgifter med 75

pct. og så ganske vist 100 pct. af huslejen; det er også gået ned til 75 pct. Jeg er ganske sikker på, at hvis man søger til bunds, vil det vise sig, at der blandt metalarbejderne er mange forsørgere, medens der blandt de kvindelige arbejdere er få forsørgere; deraf kommer forskydningen. Jeg synes, det er meget rimeligt, at det er lavet således; om smedenes forbund så er meget mere velhavende end kvindernes forbund, ved jeg ikke, men årsagen til forskydningen finder jeg rimelig og rigtig.

For at der ikke skal være nogen misforståelse, vil jeg sige til det ærede medlem, at jeg har sagt i dag og ved tidligere diskussioner om disse spørgsmål, at jeg er villig til sammen med det ærede medlem, om det skal være, og sammen med det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og andre at arbejde for en omlægning af arbejdsløshedskasserne, men jeg tror, det skal følge efter en omlægning af fagforeningerne. Man må altså gå til industriforbund måske som første etape, og så skal arbejdsløshedskasserne tilpasses denne udvikling. Det er min indstilling, det har det altid været, men jeg tror ikke, tiden er moden til at nå frem til at realisere den i dag.

Nar jeg har gjort et par bemærkninger om kommissionens sammensætning, var det ikke af uvilje over for de mange repræsentanter for arbejdsløshedskasserne, som sad i kommissionen. Det er imidlertid en erfaring, jeg har fra en række kommissioner, at når vi fylder alt for mange særlig sagkyndige i en kommission, bliver man aldrig færdig. Jeg tænker på mælkekommissionen og realkreditkommissionen, hvor vi har siddet 5, 6, 7 år og talt i én uendelighed, fordi der var så mange, som vidste så forfærdelig meget, og som var så forfærdelig vanskelige at flytte fra det standpunkt, de havde indtaget, inden kommissionen begyndte sit arbejde. Derfor tror jeg, at mindre kommissioner ville være at foretrække, og jeg vil også gå så vidt, at jeg siger, at hvis det, der sker her, at man lovgiver på et område, der stadig er til behandling i en